

Udenrigsministeren (Gustav Rasmussen): I anledning af det ærede medlem hr. Knud Kristensens spørgsmål vil jeg gerne oplyse følgende:

I midten af juli i år meddelte den britiske ambassade mundtligt udenrigsministeriet, at militærregeringen i Kiel agtede at give tilladelse til flagning med det slesvig-holstenske flag i Sydslesvig og Holsten.

Jeg bad i denne anledning den danske ambassadør i London om at foretage en henvendelse til det britiske udenrigsministerium. Grev Reventlow søgte derefter en samtale med det britiske udenrigsministerium, hvorunder han blandt andet henviste til, at oprørsflaget var et sindbillede på de to hertugdømmers påståede enhed, og at tilladelsen ikke alene ville virke nedslående og irriterende på de dansksindede i Sydslesvig, men også måtte gøre et besynderligt indtryk på den danske regering. Det forekom endvidere uheldigt, om dette spørgsmål blev afgjort umiddelbart før afholdelsen af den planlagte dansk-britiske konference om Sydslesvig.

To dage senere svarede det britiske udenrigsministerium, at de britiske militærmyndigheder allerede havde fået bemyndigelse til at anerkende flaget.

Inden anerkendelsen blev meddelt de tyske myndigheder, havde man gerne villet erkendte sig om den danske regerings syn på sagen. De argumenter, som den danske regering havde fremført, var blevet omhyggeligt overvejet og taget i betragtning overfor, hvad der var anført fra tysk side. Man mente imidlertid ikke at kunne udsætte sagen længere. Landet Slesvig-Holsten var det eneste land i Tyskland, der endnu ikke havde fået sit eget flag, og der forelå ikke noget andet forslag til et landsflag.

Skønt den britiske regering således havde truffet sin afgørelse, anmodede jeg alligevel den 16. august ambassadøren om at genoptage sagen i det britiske udenrigsministerium og udtale, at den britiske regerings afgørelse ville vække megen skuffelse i Danmark, og at den danske regering ville sætte megen pris på, om det måtte være muligt endnu en gang at tage spørgsmålet op til overvejelse. I denne forbindelse bad jeg ambassadøren anføre, at selvom det trefarvede flag stammede fra tiden før oprøret i Kiel i 1848, opfattes det både i Danmark og i Sydslesvig som nært forbundet med oprøret og som udtryk for en fjendtlig holdning imod Danmark, hvorfor man måtte regne med muligheden af, at dets anerkendelse kunne skabe uro i Syd-

slesvig. Yderligere bad jeg grev Reventlow henvide til, at den omstændighed, at de tyske landes grænser endnu ikke var endeligt fastlagt, men at der foregik overvejelser angående en ændring af landenes områder, talte for ikke at autorisere dette flag endnu.

Den 23. august rettede ambassadøren en sådan henvendelse til det britiske udenrigsministerium, og den 26. august sendte han en af dettes embedsmænd en notits om flagets historie.

Den britiske regering mente imidlertid ikke at kunne omgøre den truffede beslutning; tilladelse til at benytte det blå-hvid-røde flag som landsflag var i mellemtiden blevet givet landsregeringen for Slesvig-Holsten af de britiske besættelsesmyndigheder.

Sagen gav iøvrigt anledning til et spørgsmål til udenrigsministeren i det engelske underhus. På regeringens vegne svarede viceudenrigsminister Mayhew, at den britiske militærregering fornylig havde billiget brugen af et officielt flag i landet Slesvig-Holsten, et privilegium, som allerede var blevet indrømmet andre „Länder“. Flaget gik tilbage til 1844. Mr. Mayhew ville ikke føle sig beføjet til at nægte retten til at benytte et flag, der havde eksisteret i så mange år. Militærregeringens hensigt at tillade brugen af dette flag var, som en høflighed, blevet tilkendegivet den danske regering, før en officiel bekendtgørelse blev udstedt i Tyskland.

På konferencen i London fandt jeg anledning til at nævne sagen. Jeg omtalte også der den brug, der blev gjort af flaget under valgkampagnen forud for valgene den 24. oktober, hvor det i vid udstrækning blev benyttet som partiflag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ragnhild Andersen* til socialministeren.

Hvornår agter ministeren at stille forslag om efterforsorg for tuberkuløse?

Ragnhild Andersen: Den 5. maj i år spurgte jeg den højtærede socialminister, om han agtede at stille forslag om en effektiv understøttelsesordning for tuberkuløse-ramte. Socialministeren svarede dengang for så vidt bekræftende, idet han oplyste, at et udvalg i indenrigsministeriet arbejdede med sagen, og at han havde anmodet udvalget om med det allerførste at afgive en særbetænkning om efterforsorg for tuberkuløse.

Der er gået mere end et halvt år siden da, og vi har intet hørt fra socialministeren